

imidlertid ikke set anden udvej end at søge vanskelighederne løst ad lovgivningens vej som foreslået.

Hvad angår lovforslagets bestemmelser om afgørelse af parternes uoverensstemmelser i et *fællesudvalg* og om dette udvalgs sammensætning, vil jeg gerne understrege, at disse bestemmelser er udarbejdet med sigte på at *give parterne en yderligere mulighed for at forhandle sig til rette* om de overenskomstsspørgsmål, som endnu ikke er løst. Herved er det navnlig taget i betragtning, at en helt overvejende del af de ved telefonselskaberne beskæftigede er ansat på vilkår, der følger reglerne for statens tjenestemænd, og at der derfor for disse grupper er gennemført tilsvarende lønforhøjelser, som statens tjenestemænd har fået, d. v. s. eftersløbet på de 49 overenskomstportioner samt de 9 overenskomstportioner, der er ydet efter den generelle overenskomstsituations afslutning. Det er således i et væsentligt omfang overenskomstkrav af mere speciel karakter, der står tilbage. Disse krav vedrører forskellige grupper af de ved telefonselskaberne beskæftigede. Under hensyn hertil giver lovforslaget mulighed for skiftende repræsentation i det fællesudvalg, der efter forslaget skal nedsættes, såvel for telefonselskaberne som for afdelingerne under centralorganisationen. De enkelte berørte grupper kan således være medvirkende ved forsøget på at løse netop de tilbagestående spørgsmål, der vedrører dem.

Hvis det imidlertid ikke gennem forhandlingerne i fællesudvalget lykkes at nå frem til enighed, henskydes efter forslaget afgørelsen til en opmand.“

Ved 1. behandling anbefaledes lovforslaget af *Anker Jørgensen* (S).

Axel Kristensen (V) fandt det også påkrævet, at konflikten blev afværget, idet hans parti fandt det uforsvarligt, at livsvigtige funktioner standsedes, hvad man tidligere sammen med det konservative folkeparti havde givet udtryk for i lovforslag, som skulle have en permanent karakter, men som stødte på modstand hos regeringen. Venstre ville i overensstemmelse hermed i et udvalg „gå sagligt ind for arbejdet med dette lovforslag, idet vi dog må udtale betydelig betænkelighed ved, at kun én mand i en given situation skal afgøre spørgsmålene. Vi mener altså, det er en voldgiftsdomstol, der skal nedsættes. Der skal afsiges en kendelse, og at overlade dette helt til en enkelt mand, hvor der ikke er angivet retningslinjer for, efter hvilke regler han skal gøre det, er betænkeligt. Han synes måske, at de skal have en uges mere ferie, og så kan han bestemme det. Vi kan ikke have sådanne tilstande. Derfor er det nødvendigt, at der også bliver et kommissorium, der siger, efter hvilke regler afgørelsen skal træffes.

Det, vi sagde i sin tid med vore forslag, var, at disse kendelser skulle bygge på de overenskomster, som var sluttet frit. Det vil igen sige, at vi i udvalget vil forhandle om at få et kommissorium, der sikrer, at den afgørelse, der bliver truffet, bliver i overensstemmelse